

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Revista Zorile

Martie 2025

Tabla de conținut

ARTICOLUL PRINCIPAL	2
URAȚI FĂRĂ O CAUZĂ	2
STUDII BIBLICE INTERNAȚIONALE	15
O NAȚIUNE SFÂNTĂ.....	15
SANCTUARUL LUI DUMNEZEU	18
STABILIREA PREOȚIEI.....	22
O AROMĂ DULCE PENTRU DUMNEZEU	26
ZIUA ISPĂȘIRII	30

Caută în Biblie citatele din Scriptură!

Urați fără o cauză

***"Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească
cuvântul care este scris în legea lor: M-au urât
fără motiv."
Ioan 15:25***

Lumea religioasă din vremea lui Isus l-a urât și, în cele din urmă, l-a condamnat la moarte. Îl urau pentru că modul său de viață era contrar celui al lor. Prin exemplul său de sacrificiu, el a condamnat modul lor de egoism și, prin învățăturile sale, el a expus erorile lor populare, învățând adevăruri nepopulare.

Cuvintele din textul nostru de deschidere, preluate din Psalmul 69:4, au fost rostite de Isus ucenicilor săi în ultimele ore ale slujbei sale pământești. El cunoștea necazul și durerea pe care le vor suferi în curând și s-a străduit să le pregătească inimile și mințile pentru evenimentele care urmau să aibă loc în curând. El nu dorea ca ei să se poticnească, ci să fie pregătiți să primească Duhul Sfânt la Cincizecime

și să participe la privilegiile minunate ale chemării cerești. Evrei 3:1

DISPREȚUL LUMII

În timpul slujirii lui Isus, ucenicii învățaseră că a fi un urmaș al umilului și smeritului Isus nu le aducea bunăvoința lumii religioase a vremii lor. Au existat ocazii în care mulțimile s-au adunat în jurul iubitului lor Domn, dar adesea motivul lor s-a dovedit a fi orice beneficiu material sau trupesc pe care sperau să îl primească de la El. Puțini erau interesați până la punctul de a-L urma cu credință sau de a fi dispuși să facă sacrificii pentru a fi ucenicii Lui. Ioan 6:26 și 27 și 60 și 66

Când a sosit timpul ca Isus să fie răstignit, ucenicii săi au crezut, fără îndoială, că va scăpa cumva de moarte și își va asuma rolul de lider și rege al Israelului. Ei cunoșteau cuvintele profetului Isaia, care scrisese despre Mesia: "Înmulțirea guvernării și a păcii Lui nu va avea sfârșit". (Isaia 9:7). Cu toate acestea, ei nu știau că era mai întâi necesar ca el să sufere și să moară pentru lume înainte ca minunatele profeții în legătură cu gloria împărăției sale să se poată împlini. Speranța lor era să aibă parte

împreună cu Domnul de gloria Sa, despre care credeau că era aproape.

ISUS TREBUIE SĂ MOARĂ

Isus nu le-a ascuns ucenicilor săi necesitatea morții sale iminente. Din relatarea Scripturii, aflăm: "Din acel moment, Isus a început să le explice ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere multe din partea bătrânilor, a preoților de seamă și a învățătorilor legii, că trebuie să fie omorât și a treia zi să învieze." (Matei 16:21). Deși afirmația lui Isus era clară, urmașii săi trebuie să fi crezut că ceea ce spusese el avea un alt înțeles.

Isus știa că ucenicii săi încă priveau privilegiile de a fi ucenici din punctul de vedere al avantajelor materiale și al gloriei pe care sperau să o obțină fiind asociați cu el. El știa, de asemenea, că, după Cincizecime, ei vor fi pătrunși de Duhul Sfânt al înțelegerii. Acum, însă, ei erau incapabili să accepte faptul că moartea Domnului lor avea să se întâmple cu adevărat.

URMAȘII LUI ISUS URĂȚI

Ucenicii își iubeau Domnul și erau convinși că acesta era Mesia desemnat de divinitate, dar nu înțelegeau încă că slujirea sa va fi însoțită de suferință și moarte, înainte de glorie și onoare. Petru a scris mai târziu: "Ei se întrebau despre ce moment sau situație vorbea Duhul lui Cristos din ei când le spunea în avans despre suferința lui Cristos și despre marea Sa glorie de după aceea." 1 Petru 1:11

În pasajul nostru principal, Isus a recunoscut că a fost urât fără motiv și a explicat, de asemenea: "Lumea te-ar iubi ca pe unul de-al ei dacă i-ai aparține, dar tu nu mai faci parte din lume. Eu te-am ales să ieși din lume, așa că ea te urăște. Îți amintești ce ți-am spus? "Un sclav nu este mai mare decât Domnul. Din moment ce m-au persecutat pe mine, în mod firesc vă vor persecuta și pe voi. Și dacă m-ar fi ascultat pe mine, v-ar fi ascultat și pe voi. Vă vor face toate acestea din cauza mea, pentru că L-au respins pe Cel care M-a trimis." Ioan 15:18-21

Domnul a avertizat, de asemenea: "Dar va veni vremea - de fapt, a venit acum - când veți fi împrăștiați, fiecare mergând pe drumul său, lăsându-mă singur. Dar eu nu sunt singur, pentru că Tatăl

este cu mine. V-am spus toate acestea pentru ca voi să aveți pace în mine. Aici pe pământ veți avea multe încercări și necazuri. Dar aveți curaj, pentru că Eu am biruit lumea." Ioan 16:32 și 33

Este bine să observăm că nu atât avertismentul cu privire la împrăștierea și persecuția viitoare a fost menit să le dea ucenicilor pace și bună dispoziție, ci mai degrabă atunci când va veni, ei vor înțelege adevărata sa semnificație. Atunci vor realiza că au marele privilegiu de a suferi alături de Isus. El dorea ca ei să știe că El a biruit lumea și că și ei vor primi puterea de a birui lumea dacă vor continua să fie ucenicii Lui. Cu această asigurare a victoriei promise, ei se puteau bucura, în ciuda opoziției și persecuției lumii. Faptul că știau că suferă alături de Domnul lor drag le-ar fi dat curaj să continue cu credință.

SUPRAVIEȚUITORII

În exemplul dat de Isus în timpul vieții, al slujbei și al învățăturilor sale, este clar că viața creștină este una de luptă împotriva opoziției. Se duce un război continuu în care suntem angajați în luptă cu dușmani formidabili care ne-ar copleși, dacă nu am primi

puterea divină de a-i învinge . Satana, diavolul, este marele Adversar al creștinului, iar aliații săi sunt lumea și propria noastră carne căzută. (1 Petru 5:8; Ioan 17:14 și 15; Romani 7:18). Vorbind despre el însuși, apostolul Pavel a scris: "Îmi disciplinez trupul ca un atlet, antrenându-l să facă ceea ce trebuie. Altfel, mă tem că, după ce am predicat altora, eu însumi aș putea fi descalificat". 1 Corinteni 9:27

Termenul "biruință" este folosit pentru a descrie victoria creștinului asupra diavolului, asupra lumii și asupra propriei noastre firi. Răul este însăși temelia lumii în care Satana este prințul. Astfel, Pavel a îndemnat: "Nu lăsați răul să vă cucerească, ci învingeți răul făcând binele". (Romani 12:21). Ioan, de asemenea, încurajează: "căci tot cel născut din Dumnezeu biruiește lumea. Aceasta este biruința (greacă: mijloc de succes) care a biruit lumea, credința noastră". 1 Ioan 5:4

DUMNEZEU ESTE IUBIRE

Tatăl nostru Ceresc este autorul iubirii și a fost sponsorul ei de-a lungul veacurilor. Satana, însă, este autorul egoismului. Aceste două principii au fost în război unul cu celălalt încă de la căderea omului. Poporul lui Dumnezeu - cei care L-au slujit cu

credință în toate timpurile - au fost motivați de dragostea lor pentru El. Ei au fost călăuziți de El și de Duhul Său, în timp ce majoritatea celorlalți oameni au trecut prin viață controlați în mare parte de principiul egoismului.

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, iar urmele acestui chip încă rămân și se manifestă în fapte de bunătate din partea multora. (Geneza 1:27). Cu toate acestea, nu fapta bună ocazională constituie învingerea lumii și a spiritului ei. Trebuie să fie o convertire de la principiul de a trăi pentru sine la cel de a trăi pentru Dumnezeu și de a ne dedica viața slujirii Sale. Din cauza păcatului, "eul" a fost adoptat de familia umană ca un motiv dominant de viață. A devenit atât de mult un mod de viață în lume încât este considerat normal. Interesul personal este principiul care guvernează această lume actuală, iar Satana este "dumnezeul acestei lumi". 2 Corinteni 4:4

SĂ NE IUBIM UNII PE ALȚII

Singurul mod în care egoismul poate fi eliminat, iar principiul iubirii poate fi stabilit pe întreg pământul ca principiu călăuzitor al vieții, este prin planul de

mântuire al lui Dumnezeu. În Isus, avem cel mai cuprinzător exemplu de iubire ca mod de viață. El nu numai că ne-a dat un exemplu, dar a impus iubirea urmașilor săi, spunând: "Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu". Ioan 13:34

Acest spirit al iubirii nu a fost nici pe deplin înțeles, nici apreciat de tânărul conducător bogat căruia i s-a spus să vândă tot ce avea și să dea săracilor, dar apoi a plecat întristat (Matei 19:16-22; Luca 18:18-23). Urmând legea autoconservării, el acumulasese bunuri lumești pentru sine și nu era pregătit să le împartă cu alții. Ucenicii au fost nedumeriți de sfatul lui Isus pentru tânărul bogat, care părea să reflecte o abandonare nesăbuită a tuturor intereselor personale.

DISCIPOLAT ADEVĂRAT

Petru i-a spus apoi lui Isus: "Am lăsat totul pentru a Te urma! Ce va fi atunci pentru noi?" (Matei 19:27). Petru îi amintea Domnului că, în calitate de ucenici ai Săi, ei se conformaseră condițiilor pe care el a încercat să i le impună tânărului dregător bogat. Totul pentru ei nu era la fel de mult ca totul pentru El, dar principiul era același. După ce au făcut acest

sacrificiu, ei au vrut în mod firesc să știe ce se pot aștepta să primească în schimb pe . Întrebarea lui Petru arată că el nu apreciasse încă adevăratul spirit al uceniciei. Poate că spera că va primi ceva în formă de onoare și prestigiu. În loc să fie un pescar umil, este posibil să fi dorit o poziție proeminentă în împărăția lui Mesia, să fie un conducător sau un mare între oameni.

Isus a răspuns: "Vă asigur că atunci când lumea va fi făcută nouă și Fiul Omului va ședea pe tronul său glorios, voi, cei care m-ați urmat, veți sta de asemenea pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și toți cei care au renunțat la case, la frați, la surori, la tată, la mamă, la copii sau la proprietăți, de dragul meu, vor primi în schimb de o sută de ori mai mult și vor moșteni viața veșnică." (Matei 19:28-29). Nu trebuie să avem ideea greșită din acest pasaj că Domnul dorește ca creștinii să îi sacrifice pe alții. Ar fi greșit să ne privăm familiile de confortul și proviziile necesare. Totuși, după ce am făcut acest lucru, surplusul este al Domnului.

IA-ȚI CRUCEA

Când Isus i-a anunțat pe ucenicii săi că merge la Ierusalim și că se așteaptă să fie arestat acolo și condamnat la moarte, Petru nu a vrut să audă de așa ceva. "Dar Petru l-a luat deoparte și a început să îl certe pentru că a spus astfel de lucruri. "Doamne ferește, Doamne", a spus el. "Asta nu ți se va întâmpla niciodată!" Răspunsul lui Isus la acest sfat bine intenționat a fost: "Pleacă de lângă mine, Satano! Ești o capcană periculoasă pentru mine. Tu vezi lucrurile doar dintr-un punct de vedere uman, nu din cel al lui Dumnezeu". (Matei 16:22-23). Petru încerca să îl convingă pe Domnul că ar trebui să permită interesului personal să îl influențeze și să nu meargă la Ierusalim, unde știa că îl așteaptă dușmanii săi.

Petru promova fără să vrea cauza Satanei, care îi încurajează întotdeauna pe oameni să se gândească mai întâi la ei înșiși. Cei din lume, peste care Satana este prințul, se gândesc cel mai adesea mai întâi la sine. Acesta este în mod deschis modul lor de viață, și a fost încă din zilele Edenului, dar nu este modul lui Dumnezeu. "Atunci Isus le-a spus ucenicilor Săi: "Dacă vreunul dintre voi vrea să fie urmașul Meu, trebuie să renunțe la propria cale, să-și ia crucea și

să Mă urmeze. Dacă încercați să vă agățați de viața voastră, o veți pierde. Dar dacă vă dați viața pentru Mine, o veți salva." versetele 24 și 25

Chiar și atunci, Isus își pierdea viața în mod sacrificial pentru întreaga lume a omenirii. În general, în societatea de astăzi, majoritatea consideră că este o prostie să se gândească la altcineva în afară de ei înșiși. Cu toate acestea, Isus făcea apel la mintea și inima lui Petru și a celorlalți ucenici, îndreptându-le atenția asupra faptului că viețile lor vor fi salvate în felul lui Dumnezeu, nu urmând principiul lumesc "eu mai întâi".

A birui lumea înseamnă că, în calitate de creștini, ne opunem principiului egoismului cu care suntem înconjurați din toate părțile. Ne dăm viața fără egoism în slujba lui Dumnezeu, a Adevărului și a fraților. (Filipeni 3:7 și 8; 1 Ioan 3:16). Nu suntem chemați să fim "afară din lume" sau să trăim izolați de lume. (Ioan 17:15). Mai degrabă, deși suntem în lume, trebuie să rămânem separați de principiile și standardele ei și să nu ne lăsăm influențați de spiritul ei egoist. Testul la care suntem supuși este ca, în timp ce trăim și lucrăm fizic în lume, să nu ne conformăm spiritului ei general, ci să continuăm să

ne străduim să ne pierdem viața pentru cauza iubirii divine. Romani 12:2

BOTEZUL PÂNĂ LA MOARTE

O binecuvântare bogată îi așteaptă pe creștini în fiecare an când comemorează amintirea morții sacrificiale a Domnului nostru Isus. Împărtășirea pâinii și a paharului simbolic reprezintă însușirea de către noi a beneficiilor sacrificiului Său. (Matei 26:26-29). După ce am primit astfel beneficiile sacrificiului său de răscumpărare, ne bucurăm de harul divin față de noi și ne amintim privilegiul nostru, de asemenea, de sacrificiu, de a "muri în fiecare zi", ca să spunem așa, lepădându-ne de noi înșine și dându-ne viața pentru a face voia lui Dumnezeu. (1 Corinteni 15:13). Acest lucru ar putea include ostracizarea de către lume, cheltuirea forței fizice sau rănirea de către cei care ne-au calomniat prin cuvintele lor.

Botezul nostru este un botez în moartea lui Isus. "Ați uitat că atunci când am fost uniți cu Cristos prin botez, ne-am unit cu El în moartea Sa? Pentru că am murit și am fost îngropați împreună cu Cristos prin botez. Și așa cum Cristos a înviat din morți prin puterea glorioasă a Tatălui, acum și noi putem trăi o viață nouă.

De vreme ce am fost uniți cu El în moartea Lui, vom fi și noi înviați la viață, așa cum a fost El." Romani 6:3-5

Am primit o invitație specială de a călca pe urmele dragului nostru Domn și Maestru. A-L "urma" înseamnă că experiențele noastre în lume vor fi similare cu ale Sale. Isus a explicat: "Vă spun adevărul, sclavii nu sunt mai mari decât Domnul lor. Nici mesagerul nu este mai important decât cel care trimite mesajul". (Ioan 13:16). Celor care calcă cu credință pe urmele Domnului, chiar dacă sunt "urâți fără motiv", li se dă promisiunea: "Cei care sunt biruitori vor ședea cu Mine pe tronul Meu, așa cum Eu am fost biruitor și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui". Apocalipsa 3:21

O națiune sfântă

Verset cheie: "Voi veți fi împărăția mea de preoți, națiunea mea sfântă. Acesta este mesajul pe care trebuie să îl transmiteți poporului Israel."

Exodul 19:6

Scripturi selectate:

Exodul 18:12-27; 19:1-14

Națiunea Israel a fost fondată pe promisiunile lui Dumnezeu și pe instrucțiunile legii Sale. Deși nu poate exista niciun eșec în planul lui Dumnezeu, așa cum este descris în promisiunile Sale, poziția israeliților în acest plan, precum și poziția tuturor celorlalți, este condiționată de supunerea față de voința divină. Versetul nostru cheie subliniază faptul că poporul Israel va fi separat de toate celelalte națiuni.

În mod evident, a fost providența lui Dumnezeu ca Ietro, socrul lui Moise, să-i dea marelui legiuitor sfatul oportun conținut în prima secțiune a lecției de astăzi.

(Exodul 18:12-18). Moise era un muncitor harnic și neobosit. Era foarte dispus să își dea viața pentru frații săi, dar socrul său, observând situația dintr-un punct de vedere dezinteresat, a putut vedea nu numai că Moise se obosea inutil prin efortul său de a asculta și de a judeca în toate dificultățile lor mărunte, dar și că poporul însuși nu era servit eficient. Munca era pur și simplu prea mare pentru ca o singură persoană să se ocupe de ea în mod corespunzător.

Ietro era în mod evident un om înțelept și cu principii drepte înalte, după cum reiese din sfaturile date lui Moise. El l-a sfătuit pe ginerele său să numească "oameni capabili" - conducători sau judecători - peste diferite grupuri de israeliți și i-a sfătuit ca aceștia să fie oameni cu principii, nu egoiști sau lacomi. Ietro și-a dat seama, așa cum Moise cu siguranță trebuie să fi știut, că cei cu principii nedrepte își vor căuta propriile interese înaintea celor ale poporului pe care îl conduc. Orice persoană cu un astfel de caracter ar fi mai degrabă un blestem pentru națiune decât o binecuvântare. versetele 19-27

Acești "oameni capabili" din Israel au slujit poporul sub îndrumarea lui Moise. Când Moise a primit

Legea de la Dumnezeu, cu instrucțiunea ca aceasta să fie transmisă poporului, el i-a convocat pe acești bătrâni sau reprezentanți. El le-a dat detaliile ale legii lui Dumnezeu, astfel încât aceștia să dobândească înțelegerea necesară pentru a instrui mai întâi, și apoi pentru a judeca poporul în mod corespunzător.

Șase sute de mii de bărbați israeliți de vârstă adultă au părăsit Egiptul. (Exodul 12:37). Aceasta ar însemna un total de probabil un milion și jumătate, numărând femeile și copiii. Nu este greu de imaginat problemele pe care le-ar întâmpina un individ în încercarea de a instrui, fără ajutor, o astfel de mulțime în Legea lui Dumnezeu. Nu exista pagină tipărită, radio, televiziune, telefoane mobile sau internet - niciuna dintre metodele noastre moderne de comunicare. Este evident, într-adevăr, că Moise avea un grup bine organizat de oameni cărora le putea încredința sarcina importantă de a transmite poporului detaliile necesare ale Legii, așa cum o primise el de la Dumnezeu pe Muntele Sinai. Ca răspuns, poporul a spus că va face toate lucrurile pe care le spusese Domnul. Exodul 19:8

Sanctuarul lui Dumnezeu

***Versete cheie: "Poporul lui Israel să-mi construiască un sanctuar sfânt pentru ca eu să pot trăi printre ei. Trebuie să construiți acest Tabernacol și mobilierul său exact după modelul pe care ți-l voi arăta."
Exodul 25:8-9***

***Scriptură selectată:
Exodul capitolele 25-27***

Indicațiile date lui Moise pentru construirea Cortului pot fi găsite în Exodul capitolele 25-27, iar relatarea realizării lucrării se află în capitolele 35-40. Tabernacolul propriu-zis - compartimentele Sfânt și Preasfânt - trebuia să fie un "sanctuar" conform Cuvântului lui Dumnezeu. Era construit dintr-o serie de scânduri din lemn de shittim (salcâm). acoperite cu aur, așezate la capete în socluri de argint și fixate ferm între ele prin bare din același lemn, acoperite de asemenea cu aur. Exodul 26:15-30

Având în vedere că lungimea aproximativă a unui "cot" este de 18 inci, structura avea 15 picioare lăţime, 15 picioare înălţime şi 45 de picioare lungime, şi se deschidea în faţă sau la capătul estic. Era acoperită de o pânză mare de in alb, împletită cu figuri de heruvimi în albastru, purpuriu şi cărămiziu. (versetele 1-3). Capătul deschis, sau partea din faţă a structurii, era închis de o perdea dintr-un material similar cu pânza de acoperire şi era numită "uşa" sau primul vâl. (versetele 36 şi 37). O altă pânză din acelaşi material, ţesută la fel cu figuri de heruvimi, numită "vălul" sau al doilea vâl, era atârnată astfel încât să împartă Cortul în două compartimente. (versetele 31-33). Primul sau cel mai mare compartiment, de cincisprezece picioare lăţime şi treizeci de picioare lungime, era numit "Sfânt". Al doilea compartiment sau cel din spate, de cincisprezece picioare lăţime şi cincisprezece picioare lungime, era numit "Preasfântul". Aceste două compartimente constituiau Tabernacolul propriu-zis. Deasupra Tabernacolului erau ridicate învelitori suplimentare pentru adăpost. Una era făcută din pânză de caşmir sau din păr de capră, alta din piei de berbec vopsite în roşu, iar cea de deasupra din piei de focă, care ajutau la respingerea apei. versetele 7 şi 14

Tabernacolul pe care Dumnezeu a poruncit poporului Israel să îl construiască în pustie, împreună cu toate serviciile și ceremoniile lor religioase legate de acesta, a fost, afirmă apostolul Pavel, "o umbră, o avanpremieră slabă a lucrurilor bune care vor veni". (Evrei 10:1; 8:5; Coloseni 2:16-17). Aceste ceremonii pe care israeliții erau determinați să le repete an de an arătau spre "sacrificii mai bune", centrate în Isus, care vor fi introduse în momentul Primei Sale Adventări. (Evrei 9:19-24). Acestea vor aduce mântuirea veșnică nu numai lui Israel, ci întregii omeniri. 1 Timotei 2:5-6

Trebuie să ne dăm seama cu câtă atenție a ghidat și a dirijat Dumnezeu toate detaliile construcției Cortului. El l-a luat pe Moise pe munte și i-a dat instrucțiuni specifice cu privire la fiecare parte și la modul în care trebuia să fie făcută. "Asigură-te că faci totul după modelul pe care ți l-am arătat aici pe munte". (Evrei 8:5; Exodul 25:40). Toate detaliile date israeliților de Dumnezeu prin Moise cu privire la construirea "sanctuarului" lui Dumnezeu trebuiau să fie realizate în conformitate exactă cu instrucțiunile divine. Poporul trebuia să fie deosebit de conștient de aceste lucruri pentru a nu fi neglijent și pentru a

nu suporta o pedeapsă severă pentru orice încălcare.

Cât de recunoscători suntem că toate aceste aranjamente arătau spre Isus, "slujitorul sanctuarului și al cortului adevărat, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul". Evrei 8:2

Stabilirea preoției

Verset cheie: "Înfășurați brâiele în jurul taliei lui Aaron și a fiilor lui și puneți-le pe cap acoperitoarele lor speciale. Atunci dreptul la preoție va fi al lor prin lege pentru totdeauna. În acest fel, îi vei hirotoni pe Aaron și pe fiii lui."
Exodul 29:9

Scriptură selectată:
Exodul 29:1-9 și 35-37

O mare parte a cărții Exodul tratează despre ridicarea Cortului lui Israel. Dumnezeu a poruncit ca acesta să fie complet construit până în prima zi a anului religios, adică la aproximativ douăsprezece luni de la plecarea israeliților din Egipt. De asemenea, El l-a informat pe Moise unde ar trebui să fie așezat fiecare dintre mobilier. Exodul 40:1-8

Ca slujitor credincios al lui Dumnezeu, Moise a executat poruncile pe care le-a primit exact așa cum i s-a spus. (versetele 16-33). Scripturile ne informează că Tabernacolul vizibil asociat cu centrul

de închinare al Israelului reprezenta realitățile cerești care se referă la biserica actuală din Veacul Evanghelic, precum și la întreaga familie umană în viitor. Evrei 9:23-28; Apocalipsa 21:1-5

În plus, au fost date instrucțiuni pentru ungerea lui Aaron și a fiilor săi pentru a sluji în funcția de preot în legătură cu Tabernacolul. În aceste instrucțiuni erau incluse detalii referitoare la ceremonia de consacrare și inaugurare a preoției lui Israel. Exodul 40:13-15; Leviticul capitolele 8 și 9

O ceremonie detaliată a fost folosită, sub conducerea lui Dumnezeu, în legătură cu instalarea în funcție a preoției lui Israel. În măsura în care apostolul spune că aranjamentele cu Israel au fost o "umbră a lucrurilor bune care vor veni", suntem îndreptățiți să tragem învățăminte din acel serviciu de consacrare care ne pot ajuta să înțelegem mai bine ce înseamnă cu adevărat să fii un urmaș al Domnului - cel mai mare preot Melhisedec. Evrei 10:1; 5:5-6

Ceremonia de consacrare a lui Aaron și a fiilor săi a durat șapte zile. (Leviticul 8:33). Numărul șapte este folosit în Biblie pentru a reprezenta întregul sau completitudinea a ceea ce i se aplică. Prin urmare,

cele șapte zile de consacrare ar înfățișa foarte puternic faptul că consacrarea lui Isus, marele preot, și a urmașilor săi, preoții inferiori, este ceva care implică fiecare aspect al vieții și continuă pentru totdeauna.

După cum s-a menționat deja, preoții lui Israel au fost cei prin care Dumnezeu a distribuit binecuvântările Sale lui Israel și i-a îndrumat în lucrurile care Îl priveau pe El. Astfel, viitorii membri ai marii preoții Melchisedec, devotați în întregime lui Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să realizeze și să aprecieze scopul etern al lui Dumnezeu de a-i chema la această poziție favorizată. Aceștia vor deveni parte a "preoției regale", care va administra binecuvântări întregii omeniri în împărăția viitoare a lui Dumnezeu.

"Dacă perfecțiunea ar fi putut fi atinsă prin intermediul preoției levitice... de ce a mai fost nevoie să vină un alt preot, unul în ordinul lui Melchisedec, nu în ordinul lui Aaron? Pentru că atunci când se schimbă preoția, trebuie să se schimbe și legea. Cel despre care se spun aceste lucruri a aparținut unui alt trib și nimeni din acel trib nu a slujit vreodată la altar. Căci este clar că Domnul nostru a coborât din Iuda, iar cu privire la acest trib Moise nu a spus nimic

despre preoți... ... Apare un alt preot ca Melhisedec, unul care a devenit preot nu pe baza unui regulament cu privire la ascendența sa, ci pe baza puterii unei vieți indestructibile. Căci este declarat: "Tu ești preot pentru totdeauna, în ordinul lui Melhisedec". Evrei 7:11-17

O aromă dulce pentru Dumnezeu

Verset cheie: "Organele interne și picioarele să le speli cu apă, iar preotul să ardă totul pe altar. Este o ardere de tot, o jertfă de mâncare, o aromă plăcută Domnului."
Levitic 1:9

Scriptură selectată:
Levitic 1:1-17

Simbolismul arătat de simțul mirosului este folosit în Scripturi pentru a transmite gândul de sacrificiu și devotament. În Efeseni 5:2, apostolul spune: "umblați pe calea iubirii, așa cum Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca o jertfă și o ofrandă mirositoare pentru Dumnezeu". Prin acest limbaj, Pavel ne duce cu gândul la slujbele Tabernacolului lui Israel unde, în legătură cu ceremoniile acestuia, se ardea tămâie pe Altarul de Aur din compartimentul Sfânt, al cărui miros pătrundea dincolo de al doilea vâl, în Locul

Preasfânt. Instrucțiunile pentru acest act precizau că trebuia să existe "Astfel de tămâie va arde regulat înaintea DOMNULUI pentru generațiile viitoare". Exodul 30:1-8

Directivele care reglementau serviciile Cortului erau foarte exacte. În Ziua Ispășirii lui Israel, Aaron, marele preot, ducea sângele jertfelor pentru păcat în Locul Preasfânt pentru a-l stropi pe capacul milei. Înainte de a face acest lucru, însă, era necesar ca tămâia să fie arsă mai întâi la Altarul de Aur, pentru ca fumul și mirosul ei să pătrundă în Locul Preasfânt înainte ca Aaron să treacă pe sub vâl. Dacă nu se făcea acest lucru, el ar fi murit la intrarea în Locul Preasfânt. (Leviticul 16:11-14). Fumul și mirosul tămâiei arse erau dovada că lucrarea de sacrificiu fusese efectuată în mod corespunzător și era acceptabilă pentru Dumnezeu.

Sacrificiile de animale care erau arse pe Altarul de aramă erau, de asemenea, considerate ca o "mireasmă plăcută DOMNULUI", așa cum se arată în versetul nostru cheie și în contextul său. (Leviticul 1:5-9). Ofrandele de carne, sau de cereale, atunci când erau arse pe altar conform instrucțiunilor Domnului, erau considerate în mod similar o "mireasmă plăcută". Levitic 2:1-9

Ceremoniile anterioare ale Israelului care erau considerate o "mireasmă plăcută" arătau toate, în diferite moduri, spre lucrarea, ascultarea și sacrificiul lui Isus, care s-a înălțat la Dumnezeu ca o "jertfă parfumată". (Efeseni 5:2). Urmașii consacrați ai Domnului sunt, de asemenea, invitați să se sacrifice și să fie botezați în moartea lui Isus. (Romani 12:1; 6:3-4). Lucrarea de sacrificiu a creștinului este îndreptată în special în favoarea semenilor din "trupul lui Cristos". 1 Corinteni 12:12-14, 27

În Filipeni 4:18, apostolul Pavel, făcând aluzie la dovada de sacrificiu din partea bisericii din Filipi prin trimiterea unui dar în timp ce se afla în închisoare la Roma, se referă la acesta ca la "O jertfă mirositoare, o jertfă plăcută, plăcută lui Dumnezeu". Avem aici autoritatea lui Pavel însuși de a aplica bisericii lecțiile Tabernacolului lui Israel. Aceasta arată, în plus, că Dumnezeu testează sinceritatea dedicării noastre față de El prin generozitatea jertfei și slujirii noastre unii față de alții.

Simbolismul simțului mirosului ar trebui să ne ajute să discernem între adevărata devoțiune față de Dumnezeu și simpla slujire a buzelor. Acolo unde nu

putem detecta niciun "miros" de sacrificiu, ne putem întreba cât de adânc a pus stăpânire Adevărul pe viața noastră spirituală. Viziunea noastră asupra Adevărului ar trebui să dezvăluie privilegiul sacrificiului și al slujirii în numele altora, iar devotamentul inimii noastre față de Domnul ar trebui să ne facă să ne dăm repede viața pentru ca alții să fie binecuvântați. Astfel, mirosul dulce al devotamentului nostru va fi puternic. Ioan 15:13; 1 Ioan 4:7-11

Ziua Ispășirii

***Versetele cheie: "În ziua a zecea a lunii a șaptea să vă lepădați de voi înșivă și să nu faceți nicio lucrare... Pentru că în această zi se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățați. Atunci, înaintea Domnului, veți fi curați de toate păcatele voastre."
Leviticul 16:29-30***

***Scriptură selectată:
Leviticul 16:2-9 și 11-19 și 27-34***

Lecția de astăzi se referă la serviciile Tabernacolului care se desfășurau în Ziua Ispășirii anuale a lui Israel, așa cum este consemnat în capitolul 16 din Levitic. Acest serviciu foarte important avea loc în a zecea zi a lunii a șaptea a anului religios evreiesc. Era considerată cea mai solemnă ocazie din întregul an, ziua în care marele preot intra în Locul Preasfânt - cel mai interior compartiment al Cortului - pentru a face ispășire pentru păcatele națiunii. Pentru a efectua serviciile din această zi specială, marele preot, Aaron, nu era îmbrăcat în obișnuitele sale

"veșminte de slavă și frumusețe", , ci în veșminte de sacrificiu, care erau din in alb. Exodul 28:2-39; Leviticul 16:4

Aaron a fost instruit să procure un taur și un țap pentru sacrificiile de ispășire. Vițelul era procurat de Aaron însuși și urma să fie sacrificat în curtea Cortului ca jertfă de ispășire pentru el și pentru casa lui. Grăsimea taurului urma să fie arsă pe Altarul de aramă. Din cauza cantității mari de grăsime a unui taur, acesta trebuie să fi ars cu furie și să fi produs un nor dens de fum care se ridica în văzul celor de afară. Leviticul 16:3, 5-6 și 25

Aaron trebuia apoi să umple o căldare cu cărbuni aprinși luați din focul de pe Altarul de aramă și să o aducă, împreună cu tămâie dulce, în Sfânta Sfintelor, primul compartiment al Cortului. Cădelnița trebuia așezată deasupra Altarului de Aur și tămâia presărată pe ea pentru a produce un fum de parfum dulce, care pătrundea dincolo de al doilea vâl, în Sfânta Sfintelor. După ce acest lucru a fost efectuat cu meticulozitate, Aaron putea intra în siguranță în Locul Preasfânt și proceda la actul final de ispășire. Acolo trebuia să stropească sângele taurului deasupra și în fața capacului milei. versetele 12-14

În afara Tabernacolului, dincolo de tabăra care îl înconjura, trebuia să fie un alt foc. Acolo urmau să fie arse părțile josnice ale taurului - pielea, carnea și bălegarul. Această scenă era deschisă vederii tuturor israeliților tabărați în jurul Cortului și o deosebea clar de celelalte ritualuri de sacrificare din Ziua Ispășirii, care erau ascunse de perdelele de in care înconjurau curtea Cortului și de natura închisă a Sfântului și Preasfântului. Astfel s-a încheiat jertfa taurului. versetul 27

Apoi a fost adus țapul pentru jertfa de ispășire. Aceasta trebuia să fie luată din rândul poporului lui Israel în acest scop și prezentată înaintea Domnului la ușa Cortului. Capra Domnului a fost ucisă în curtea Tabernacolului, iar sângele ei a fost adus în Locul Preasfânt și stropit în același mod în care se făcuse cu sângele taurului. Pielea, carnea și bălegarul său erau arse în afara taberei lui Israel. versetele 15 și 27

Pavel a scris că "Aceste lucruri li s-au întâmplat lor (israeliților). ca exemple pentru noi. Ele au fost scrise pentru a ne avertiza pe noi, cei care trăim la sfârșitul veacului.." Ele au fost o "umbră, o avanpremieră slabă a lucrurilor bune care vor veni" și a unor

"sacrificii mai bune", centrate în Isus. 1 Corinteni 10:11; Evrei 10:1; 9:23